

Arrest

nr. 202 950 van 25 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 17 juli 2017 België is binnengekomen, diende op 31 juli 2017 een asielaanvraag in.

1.2. Op 9 november 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 9 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 31/07/2017
Overdracht CGVS: 18/08/2017*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 oktober 2017, van 13u50 tot 16u25, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester Oger loco Loobuyck, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu.

Uw moeder overleed op jonge leeftijd, waarna uw vader hertrouwde. Uw stiefmoeder behandelde u echter slecht, waardoor u op vijftienjarige leeftijd besloot om met enkele meisjes uit de streek naar Saudi-Arabië te vluchten. In Saudi-Arabië werkte u als dienstmeisje. Op een gegeven moment werd u er door één van uw bazen en een vriend van hem verkracht. Na een zevental jaar werd u in 2014 vanuit Saudi-Arabië gedeporteerd naar Somalië.

U keerde terug naar uw ouderlijk huis, waar uw stiefmoeder u opnieuw slecht behandelde. Enkele maanden later ontmoette u op de lokale markt een man en al snel werden jullie verliefd op elkaar. U kreeg een relatie met deze man, die u na een maand vertelde dat hij tot de minderheidsclan van de boon behoorde. Dit feit deerde u echter niet en u besloot om eind 2014 in het geheim met deze man te huwen. Rond dezelfde periode raakte u zwanger. Toen u ongeveer vijf maanden zwanger was, eisten uw ouders dat u de man die u zwanger had gemaakt, naar hen zou brengen. Uw man kwam zich bij u thuis voorstellen maar uw ouders gingen niet akkoord met jullie huwelijk, omdat uw echtgenoot tot een minderheidsclan behoorde. U werd thuis vastgebonden en mishandeld, en nadat uw kind was geboren bracht uw stiefmoeder het naar uw schoonmoeder om hem door haar te laten opvoeden. Uw vader en stiefmoeder eisten dat uw man van u zou scheiden en dat u met iemand anders van hun keuze zou huwen.

Hierop trok uw echtgenoot voor korte tijd naar Saudi-Arabië. Toen hij eind 2016 terugkwam, wist u uit uw ouderlijke woning te ontsnappen en trok u naar het huis van uw echtgenoot en schoonmoeder. Uw echtgenoot vond het veiliger voor u dat u uit Somalië zou vertrekken. Na een vijftal dagen regelde uw echtgenoot voor u een paspoort en een Turks visum. Nog eens vijftien dagen later verliet u, in januari 2017, Somalië per vliegtuig. Na een verblijf van zeven maanden in Turkije reisde u op 17.07.2017 met het vliegtuig verder naar België.

U kwam hier dezelfde dag aan en diende een asielaanvraag in op 31 juli 2017.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een medisch attest; een gynaecologisch attest; een lidkaart van GAMS.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u met een man van een minderheidsclan gehuwd bent en dat u als gevolg daarvan door uw familie wordt vervolgd.

Zo wordt in de eerste plaats opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u pas een maand nadat u een relatie had, ontdekte dat uw vriend lid was van de boon minderheidsclan omdat hij het u zelf vertelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5). Zeker aangezien u stelde dat hij in dezelfde wijk als u woonde en uw vader en stiefmoeder mede daarom al bij de eerste ontmoeting met uw echtgenoot wisten dat hij tot de boon behoorde (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 7). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u er zelf ook sneller op de hoogte van zou zijn dat de man op wie u verliefd was een lid was van de boon-clan aangezien hij in dezelfde wijk als u woonde en de leden van de minderheidsclan, volgens uw eigen verklaringen, gediscrimineerd worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 4). Bovendien is het vreemd dat u verklaarde, toen u gevraagd werd wat uw reactie was toen u hoorde dat uw geliefde boon was, stelde dat dit niet zo belangrijk was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5).

Nochtans had u eerder, toen u werd gevraagd om te vertellen wat u weet over minderheidsclans, als eerste verklaard dat vrouwen uit uw clan niet met leden van een minderheidsclan mogen huwen omdat ze anders vermoord worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 4). Het is dan ook hoogst opmerkelijk en ongeloofwaardig dat u het niet belangrijk vond dat de man met wie u een relatie had, een lid was van een minderheidsclan. Zelfs al vond u zelf de liefde voor deze man belangrijker, dan nog kan er, gelet op de gevolgen die deze relatie voor u zou hebben binnen uw gemeenschap, redelijkerwijze worden verondersteld dat u meer belang zou gehecht hebben aan de afkomst van uw man.

Daarnaast blijken uw verklaringen tegenover de DVZ en het CGVS met betrekking tot uw problemen in Somalië tegenstrijdig aangezien u bij de DVZ verklaarde dat u midden 2016 door uw ouders verplicht werd om u te verloven met iemand anders, maar voor de CGVS ontkende dat u met iemand anders was verloofd of gehuwd (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 18-19 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 14.06.2017, punt 5).

Bovendien is het vreemd dat u niet weet waar en bij wie uw zoontje op heden verblijft. Hiernaar gevraagd, stelde u dat hij bij zijn oma verbleef maar dat u van uw echtgenoot hoorde dat zij is overleden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 6). Toen u hierop gevraagd werd of uw echtgenoot dan niet vertelde bij wie uw zoon daarna terecht is gekomen, gaf u de zeer opmerkelijke en ongeloofwaardige verklaring dat u het daar met hem niet echt hebt over gehad omdat u te zeer van slag was nadat u hoorde dat uw echtgenoot verwond was geraakt in de aanslag in Mogadishu van 14 oktober 2017 (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5- 6). Dat u niet weet waar en bij wie uw zoon zich op dit moment bevindt en dat u zich hierover niet informeerde bij uw echtgenoot, met wie u contact onderhoudt, is vreemd en ongeloofwaardig. Bovendien weet u ook niet waar precies in Mogadishu uw echtgenoot, met wie u dus nog contact hebt gehad na 14 oktober 2017, precies verblijft en of hij momenteel nog werkzaam is als smid (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5 en 7). Bovenstaande doet vermoeden dat u uw werkelijke familiale situatie en de werkelijke levensomstandigheden van uw gezinsleden voor de Belgische asielinstanties tracht te verbergen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw huwelijk met een lid van de minderheidsclan boon, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw familieleden in Somalië u omwille van dit huwelijk willen vermoorden.

Wat betreft de verkrachting waarvan u in Saudi-Arabië verklaart het slachtoffer te zijn geweest, wordt opgemerkt dat in het kader van uw asielaanvraag uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Somalië, dient te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u als gevolg van deze feiten in Somalië op heden vervolging vreest of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. U verklaarde hierover immers enkel dat u bang was om aan uw ouders en broers te vertellen dat u geen maagd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 13). Aangezien u inmiddels gehuwd bent en moeder bent van een kind is deze vrees echter niet meer actueel. Bovendien verklaarde u dat uw man er geen problemen mee had dat u geen maagd meer was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 13-14).

Wat betreft de psychologische nawerking van deze verkrachting waarnaar in het door u neergelegde medische attest wordt verwezen, wordt opgemerkt dat noch uit uw documenten, noch uit uw verklaringen blijkt dat deze aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Zo moet worden vastgesteld dat u deze psychologische problemen zelf nergens in het kader van uw gehoor voor het CGVS aanbracht en dat u evenmin verklaringen aflegde met betrekking tot problemen die u in het land van herkomst als gevolg ervan vreest te kennen. Bovendien verklaarde u niet in behandeling te zijn bij een psycholoog of psychiater (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 15). Het algemene medische attest verwijst enkel oppervlakkig naar deze psychologische problemen. Uit het attest kan niet worden afgeleid dat u in uw land van herkomst het risico loopt te worden vervolgd omwille van deze psychologische problemen. Evenmin blijkt er uit dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op de behandeling van deze problemen.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer te Somalië dreigt in terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit.

Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van al het voorgaande wordt geconcludeerd dat ook u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De lidkaart van GAMS bewijst enkel dat u bij deze organisatie geregistreerd staat. Uit het gynaecologisch attest kan dan weer enkel worden opgemaakt dat u nog de sporen draagt van een vroegere infibulatie. Gevraagd waarom u dit attest neerlegt, kwam u echter niet verder dan te stellen dat de mensen van de opvang verklaarden dat u dit moest neerleggen (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 14-15). U koppelt er echter zelf geen enkele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviséerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De aanslag die op 14 oktober 2017 plaatsvond in Mogadishu en waarnaar u in het kader van uw gehoor voor het CGVS verwijst (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5) is niet van aard om deze beoordeling te wijzigen aangezien het een eenmalig feit betreft dat de algemene verbeterde veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad in de laatste jaren niet teniet doet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende hecht geen geloof aan het huwelijk van verzoekende partij met een man van de minderheidsclan boon:

[citaat bestreden beslissing]

Wat verwerende partij uit het oog lijkt te verliezen, is dat verzoekende partij op 15 jarige leeftijd haar dorp verlaten heeft. Zij was dan ook niet gekend met de familie van haar man en wist ook niet dat zij tot boon behoorden. Pas een maand na hun relatie, heeft hij haar verteld tot boon te behoren. Verzoekende partij was echter verliefd op haar echtgenoot en was niet van plan hem te verlaten omwille van zijn clan. Ook omdat zij in Saudi-Arabië was opgegroeid hechtte zijzelf niet veel belang aan het feit dat hij tot een minderheidsclan behoorde.

II.1.2. Verder vindt verwerende partij het vreemd dat verzoekende partij niet zou weten waar haar zoontje thans zou verblijven:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft geen enkele reden om de levensomstandigheden van haar familie te verbergen voor de Belgische instanties. De familie van haar man en haar echtgenoot zelf zorgen voor haar kindje. Het is inderdaad zo dat in het verleden voornamelijk de schoonmoeder van verzoekende partij voor het kind zorgde, maar nu zij overleden is, heeft haar man zijn vaderrol opgenomen en zorgt hij samen met andere familieleden voor het kindje.

II.1.3. Tenslotte meent verzoekende partij dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan door absoluut geen rekening te houden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft tijdens het gehoor aangegeven getraumatiseerd te zijn door de verkrachting in Saudi-Arabië. Daarnaast heeft ze de laatste tijd nog meer te verduren gekregen: haar schoonmoeder is komen te overlijden en haar echtgenoot is zwaar gewond geraakt bij de aanslagen van 14 oktober 2017 in Mogadishu.

Verzoekende partij was op het gehoor - amper 9 dagen na deze gebeurtenis - volledig van slag en erg depressief. Zij vertrouwt niets of niemand meer, is in haarzelf gekeerd en vreest dat haar hetzelfde lot te wachten staat in Somalië. Tot op heden is zij in behandeling bij de psycholoog. Het medisch attest dd. 22 september 2017 dat verzoekende partij voorlegde bevestigt de verwondingen van verzoekende partij evenals haar mentale leed.

[Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 1]

Verzoekende partij meent dat deze elementen mee in rekening dienden te worden genomen bij de beoordeling van de vrees van verzoekende partij en dat er enige voorzichtigheid diende aan de dag gelegd te worden rekening houdend met haar profiel.

II.1.4. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!”

- In een tweede middel licht verzoekster toe als volgt:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 9 juni 2017 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo stelt het CEDOCA-rapport op de p. 27-28:

[citaat uit COI Focus]

II.2.2. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50) :

[citaat uit COI Focus]

Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017. Het schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in gans 2016!

Cf. p. 51 :

[citaat uit COI Focus]

De tendens heeft zich - zoals verwacht - ook voortgezet in de laatste maanden, met tragische gevolgen. Zeker in oktober 2017 is de situatie in Mogadishu volledig uit de hand gelopen. Op 14 oktober 2017 vond er de ergste aanslag ooit plaats, met meer dan 500 doden en gewonden, allemaal gewone burgers die bij een bomaanslag om het leven kwamen. (stuk 3) Twee weken later vond er opnieuw een aanslag plaats met meer dan 20 doden en 30 gewonden. (stuk 4)

De aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanweige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!

Deze aanslag heet verzoekende partij persoonlijk getroffen, gezien ook haar man zwaargewond geraakte.

Hoe de verwerende partij dit kan stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel... De beslissing vermeldt deze aanslag terloops, maar stelt gewoonweg dat het het standpunt van het CGVS niet veranderd, zij meent dat er voldoende verbeteringen zijn waar te nemen in Mogadishu over de laatste paar jaar en dat deze aanslag de kans op internationale bescherming niet vergroot... Verzoekende partij vraagt zich af welke soort van aanslag er zou moeten plaatsvinden in Mogadishu en hoeveel burgerslachtoffers er zouden moeten vallen alvorens verwerende partij haar standpunt over de veiligheidssituatie wijzigt. Meer dan 600 burgerdoden en duizenden gewonden acht zij klaarblijkelijk niet ernstig genoeg.. Begrijpe wie begrijpen kan...

II.2.3. De Verenigde Naties beklemtonen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"4

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.39 Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS. 40 In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city

administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity.

Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.4. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij leven wel veilig te noemen valt.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- artikel "Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia's worst terrorist attack" van Jason Burke van 16 oktober 2017 (stuk 3);
- artikel "At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel" van Associated Press in Mogadishu van 29 oktober 2017 (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 27 maart 2018 voegt de Raad de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 26 januari 2018 toe.

2.1.4. In een aanvullende nota van 4 april 2018 voegt verzoekster de volgende stukken toe:

- een psychologisch attest van 20 maart 2018 (stuk 5);
- een attest van besnijdenis van 17 maart 2018 (stuk 6).

2.2. De Raad onderzoekt verzoeksters verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in om haar relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zij zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen en het betwisten en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoekster voert aan dat de “*protection officer*” geen rekening heeft gehouden met verzoeksters kwetsbare profiel, gelet op haar verkrachting in Saoedi-Arabië en haar familiale situatie waarbij haar schoonmoeder overleed en haar echtgenoot zwaargewond raakte. De Raad wijst er op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het gehoor van de kandidaat-vluchteling te garanderen, alsook dat verzoekster dient bij te dragen tot het correcte verloop van het gehoor en eventuele problemen direct en concreet dient te melden. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij tijdens het CGVS-interview depressief en “*volledig van slag*” was, doch de Raad merkt op dat uit het CGVS-gehoorverslag niet blijkt dat zij melding maakte van eventuele problemen omtrent haar gezondheidstoestand en dat dit evenmin blijkt uit het verloop van het interview. Bovendien merkt de Raad op dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoekster aan te tonen dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoekster bracht een psychologisch attest aan ter staving van haar profiel (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 1). Het door verzoekster neergelegde medische attest vermeldt zeer summier dat verzoekster een psychologisch lijden vertoont. Uit het psychologische attest van 20 maart 2018 (aanvullende nota verzoekster, stuk 5) blijkt andermaal dat verzoekster psychologische problemen heeft en dat zij lijdt aan posttraumatische stress, depressie, slaapproblemen, concentratieproblemen en somatische pijn en dat een verdere opvolging noodzakelijk is. De Raad merkt echter op dat de neergelegde attesten niet verduidelijken op welke manier verzoeksters mentale toestand haar vermogen om coherente verklaringen af te leggen heeft aangetast, zodat hieruit niet kon worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen tijdens het CGVS-interview. Verzoekster toont door het louter neerleggen van deze psychologische attesten dan ook niet aan dat zij tijdens de gehoren moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen. Verzoeksters verweer dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel kan aldus niet dienstig worden aanvaard. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De Raad is van oordeel dat verzoeksters verklaringen over haar huwelijk met een man van een minderheidsclan en de daaropvolgende vervolging door haar familie ongeloofwaardig zijn. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij niet bekend was met de familie en clan van haar echtgenoot omdat zij op 15-jarige leeftijd Mogadishu verliet. Zij gaat hiermee echter voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat haar echtgenoot volgens haar verklaringen in dezelfde wijk woonde, dat haar ouders daarom bij de eerste ontmoeting wisten dat hij tot een minderheidsclan behoorde en dat hij als lid van een minderheidsclan gediscrimineerd werd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4 en 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster slechts een maand nadat zij een relatie had ontdekte dat haar partner tot een minderheidsclan behoorde, omdat hij dit zelf vertelde. Dit geldt temeer gezien de Somalische context, waarin gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen en de kennis ervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven. Dat verzoekster tijdens het CGVS-interview, toen haar gevraagd werd naar haar reactie hierop, verklaarde “*Wat heel belangrijk voor mij was, was dat we goed met elkaar konden omgaan... Dat hij afkomstig is van boon is niet zo belangrijk voor mij*” (*Ibid.*, stuk 5, p. 5) is dan ook geheel niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij zich terdege bewust was van de gevolgen van haar relatie. Zij verklaarde immers dat vrouwen van haar clan niet mogen huwen met iemand uit een minderheidsclan omdat zij dan worden vermoord (*Ibid.*, stuk 5, p. 4). Van verzoekster, die zich door een dergelijk huwelijk enorme problemen met haar familie op de hals haalde en sociale uitsluiting riskeerde, mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij kan toelichten waarom zij er bewust voor koos om in te gaan tegen de wil van haar familie en de maatschappij. Haar vage verweer dat zij in Saoedi-Arabië opgroeide en zelf niet veel belang hechtte aan het feit dat hij tot een minderheidsclan behoorde, kan in de Somalische context zoals beschreven door verzoekster, bezwaarlijk een afdoende verklaring vormen waarom zij het risico nam om met een lid van een minderheidsclan te huwen.

Verzoeksters huwelijk met haar echtgenoot van een minderheidsclan en de daaropvolgende geboorte van hun zoon wordt verder ondergraven doordat verzoekster ten tijde van het CGVS-interview niet wist waar haar zoontje verbleef. Zij verklaarde immers dat haar zoontje bij diens grootmoeder verbleef, maar dat haar echtgenoot over de telefoon vertelde dat deze was gestorven. Verzoekster gevraagd of haar echtgenoot niet verteld heeft waar haar zoon vervolgens terecht kwam, verklaarde zij *"Ik heb het niet heel goed met hem daarover gehad. Nadat ik de problemen had gehoord van hem dat hij gewond was geraakt was ik helemaal van slag"*. Haar vervolgens nogmaals gevraagd of zij wist waar haar zoon verbleef en hiernaar had geïnformeerd, antwoordde zij *"Nee."* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6). Verzoekster voert thans in haar verzoekschrift aan dat haar echtgenoot samen met familieleden voor haar zoontje zorgt, doch dit betreft een loutere *post factum* verklaring die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij tijdens het CGVS-interview niet wist waar haar zoontje verbleef, noch hiernaar informeerde bij haar echtgenoot. Dergelijke verklaringen zijn niet aannemelijk en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relatie en de daarop volgende vervolgingsfeiten.

Verzoekster betwist in onderhavig verzoekschrift de overige motivering in de bestreden beslissing niet. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u met een man van een minderheidsclan gehuwd bent en dat u als gevolg daarvan door uw familie wordt vervolgd."

Zo wordt in de eerste plaats opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u pas een maand nadat u een relatie had, ontdekte dat uw vriend lid was van de boon minderheidsclan omdat hij het u zelf vertelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5). Zeker aangezien u stelde dat hij in dezelfde wijk als u woonde en uw vader en stiefmoeder mede daarom al bij de eerste ontmoeting met uw echtgenoot wisten dat hij tot de boon behoorde (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 7). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u er zelf ook sneller op de hoogte van zou zijn dat de man op wie u verliefd was een lid was van de boon-clan aangezien hij in dezelfde wijk als u woonde en de leden van de minderheidsclan, volgens uw eigen verklaringen, gediscrimineerd worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 4). Bovendien is het vreemd dat u verklaarde, toen u gevraagd werd wat uw reactie was toen u hoorde dat uw geliefde boon was, stelde dat dit niet zo belangrijk was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5). Nochtans had u eerder, toen u werd gevraagd om te vertellen wat u weet over minderheidsclans, als eerste verklaard dat vrouwen uit uw clan niet met leden van een minderheidsclan mogen huwen omdat ze anders vermoord worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 4). Het is dan ook hoogst opmerkelijk en ongeloofwaardig dat u het niet belangrijk vond dat de man met wie u een relatie had, een lid was van een minderheidsclan. Zelfs al vond u zelf de liefde voor deze man belangrijker, dan nog kan er, gelet op de gevolgen die deze relatie voor u zou hebben binnen uw gemeenschap, redelijkerwijze worden verondersteld dat u meer belang zou gehecht hebben aan de afkomst van uw man.

Daarnaast blijken uw verklaringen tegenover de DVZ en het CGVS met betrekking tot uw problemen in Somalië tegenstrijdig aangezien u bij de DVZ verklaarde dat u midden 2016 door uw ouders verplicht werd om u te verloven met iemand anders, maar voor de CGVS ontkende dat u met iemand anders was verloofd of gehuwd (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 18-19 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 14.06.2017, punt 5).

Bovendien is het vreemd dat u niet weet waar en bij wie uw zoontje op heden verblijft. Hiernaar gevraagd, stelde u dat hij bij zijn oma verbleef maar dat u van uw echtgenoot hoorde dat zij is overleden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 6). Toen u hierop gevraagd werd of uw echtgenoot dan niet vertelde bij wie uw zoon daarna terecht is gekomen, gaf u de zeer opmerkelijke en ongeloofwaardige verklaring dat u het daar met hem niet echt hebt over gehad omdat u te zeer van slag was nadat u hoorde dat uw echtgenoot verwond was geraakt in de aanslag in Mogadishu van 14 oktober 2017 (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5- 6). Dat u niet weet waar en bij wie uw zoon zich op dit moment bevindt en dat u zich hierover niet informeerde bij uw echtgenoot, met wie u contact onderhoudt, is vreemd en ongeloofwaardig. Bovendien weet u ook niet waar precies in Mogadishu uw echtgenoot, met wie u dus nog contact hebt gehad na 14 oktober 2017, precies verblijft en of hij momenteel nog werkzaam is als smid (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 5 en 7). Bovenstaande doet vermoeden dat u uw werkelijke familiale situatie en de werkelijke levensomstandigheden van uw gezinsleden voor de Belgische asielinstanties tracht te verbergen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw huwelijk met een lid van de minderheidsclan boon, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw familieleden in Somalië u omwille van dit huwelijk willen vermoorden.

Wat betreft de verkrachting waarvan u in Saudi-Arabië verklaart het slachtoffer te zijn geweest, wordt opgemerkt dat in het kader van uw asielaanvraag uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Somalië, dient te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u als gevolg van deze feiten in Somalië op heden vervolging vreest of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. U verklaarde hierover immers enkel dat u bang was om aan uw ouders en broers te vertellen dat u geen maagd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 13). Aangezien u inmiddels gehuwd bent en moeder bent van een kind is deze vrees echter niet meer actueel. Bovendien verklaarde u dat uw man er geen problemen mee had dat u geen maagd meer was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 13-14).

Wat betreft de psychologische nawerking van deze verkrachting waarnaar in het door u neergelegde medische attest wordt verwezen, wordt opgemerkt dat noch uit uw documenten, noch uit uw verklaringen blijkt dat deze aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Zo moet worden vastgesteld dat u deze psychologische problemen zelf nergens in het kader van uw gehoor voor het CGVS aanbracht en dat u evenmin verklaringen aflegde met betrekking tot problemen die u in het land van herkomst als gevolg ervan vreest te kennen. Bovendien verklaarde u niet in behandeling te zijn bij een psycholoog of psychiater (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 15). Het algemene medische attest verwijst enkel oppervlakkig naar deze psychologische problemen. Uit het attest kan niet worden afgeleid dat u in uw land van herkomst het risico loopt te worden vervolgd omwille van deze psychologische problemen. Evenmin blijkt er uit dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op de behandeling van deze problemen.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer te Somalië dreigt in terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van al het voorgaande wordt geconcludeerd dat ook u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin [...].

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De lidkaart van GAMS bewijst enkel dat u bij deze organisatie geregistreerd staat. Uit het gynaecologisch attest kan dan weer enkel worden opgemaakt dat u nog de sporen draagt van een vroegere infibulatie. Gevraagd waarom u dit attest neerlegt, kwam u echter niet verder dan te stellen dat de mensen van de opvang verklaarden dat u dit moest neerleggen (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.10.2017, p. 14-15). U koppelt er echter zelf geen enkele vrees voor vervolging [...] aan."

Uit het neergelegde attest van besnijdenis van 27 maart 2018 (aanvullende nota verzoekster, stuk 6) blijkt dat slechts de vaststellingen worden bevestigd van de andere attesten die al zich in het administratief dossier bevinden, zodat dit de vaststellingen met betrekking tot haar besnijdenis in de bestreden beslissing op basis van het vorige attest niet kan wijzigen. Verzoekster formuleerde noch tijdens de procedure noch thans in haar verzoekschrift of aanvullende nota enige aan de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) gerelateerde vrees. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk worden verwacht dit te vermelden. Van een verzoekster mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt dan ook op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. Waar verzoekster dit medisch attest neerlegt dat meer dan anderhalf jaar na de feiten vaststellingen zou moeten doen ter staving van haar verzoek om internationale bescherming, is de Raad van oordeel dat dit attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster deze verwondingen opliep, zoals hiervoor werd beoordeeld. Het neergelegde attest is derhalve geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 26 januari 2018 heeft toegevoegd, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt. De door verzoekster aangehaalde informatie is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de voornoemde COI Focus dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde motieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Dat verzoeksters echtgenoot getroffen werden bij de aanslag van 14 oktober 2017 betreft een loutere bewering. Bovendien is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van een aanslag door Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van Al Shabaab worden aangeduid.

Verzoekster verwijst verder naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP